

Hamarosan negyvenhárom éves leszek. Azt kértem Geraldtól, hogy utazzunk el a tengerhez. Egy kis déli várost választottunk, az úton sokat nevtünk, azt mondtam neki, én vagyok Emma Bovary és ő Rodolphe, aki valóban megszőktette, és most átéljük Emma beteljesületlen álmát. Geraldnak tetszett a játék. Mindketten elhoztuk az íródobozunkat, de megígértük egymásnak, hogy csak a biztonság kedvéért van nálunk a papír és a toll.

Gerald tekintete mindig a távolba tévedt, eljött velem, mert a kedvemben akart járni, de a témájától nem tudott szabadulni, vasmarokkal tartotta fogva az ő Emmája és a regénye formálódó világa. Időnként azonban sikerült egymásra hangolódnunk, gondtalan napokat töltenünk a tengerparton, délutánonként telepedtünk le a napozókosarakba, és szótlantul üldögéltünk órák hosszán át, néztük a minden másodpercben változó vizet és a nap járását az égen.

Megbeszéltük, hogy alkonyatkor versenyt indítunk, ki tudja a legtöbb szint jelző szót mondani a naplementéről. Kikötöttem, hogy hasonlóan nem lehet, csak megnevezés, erre Gerald hozzám vágta a papucsát.

– Louise, te egy ördög vagy! És összetett szó az lehet? Például violakék?

*„Alkony köde terjeng;
Violakék fellegek rongyaiból
Kitegintget ijesztőn a fűsárga, kerek hold.”*

– Igen, az lehet! – nevettem el magam – amit lehet Heinének, nem szabad Geraldnak – kiabáltam teli torokból, és jó messzire hajítottam a szalmapapucsát.

– Most utána mész, mint egy kutya, megkeresed, és visszahozod a gazdinak! – viccelődtem, de komolyan néztem a szemé közé. Feltápáskodott, nyikorgott a fűzfakosár, izzadt fenekére tapadt a párna, amikor felállt, nehezen vált le róla, rizskalapját a szemébe húzta, felfújta az arcát, és ugatva a papucs keresésére indult.

Rőhrig Eszter 71

NEM LESZEK
ELÉRHETŐ,
SOHA TÖBBÉ
(regényrészlet)

Közben alkonyodni kezdett, és a homokos part színe is egyre sötétebbé vált, nem látszott messziről, hová is eshetett a fél pár papucs. De Gerald végül megtalálta, a szájába vette, aztán négykézláb, nyüszítve hozta vissza, és leguggolt előttem.

72 Átöleltem, megcsókoltam, talán soha nem szerettem ennyire.

Szemében belső tűz parázlott, nyugtalanul vibrált. Fialat volt a teste, sima a bőre, de dús, göndör szőke haját és az arcát megkaparintotta az öregség. A keleti utazás mindörökké elvett tőle valamit, a szája köré keserű ránc rajzolódott, és a haja megritkult, a homloka felfutott a feje tetejéig. Azt kértem tőle, hogy borotválja le a bajuszát, csak addig, míg itt vagyunk, egész nap a húsos, érzéki száját fogom csókolgatni.

– Az esznai Kücsuk Hanem is azt mondta, hogy a bajuszom nem jó helyen van, nem látszik tőle a pici szám – mondta Gerald.

Hirtelen átfutott rajtam a fájdalom, a keleti napló miatti heves veszekedések minden keserűsége, de nem engedtem magamon eluralkodni ezeket az emlékeket.

– Gerald, eddig nem hoztam szóba, de ha most itt, a mézes napjaink alatt felidézted ezt a rémséges nőszemélyt, akkor elárulok valamit. Már említettem korábban is, hogy amíg te a forró Afrikát jártad, én sem tétlenkedtem, és amihez hozzáfértem, elolvastam Egyiptomról. Az a bizonyos darázstánc, amit annyiszor emlegetsz, a kéjhölgyek őrjítően izgató hastánca nem termékenységi rítusból ered, nagyon prózai okból tanítják meg minden lánynak már kiskorában, az más kérdés, hogy a csábítás első számú és látványos eszköze is.

– Micsoda, mi akkor a magyarázat, vagy miért tudják ott és Európában meg senki? – kérdezte Gerard.

– Erre nem találtam választ, arra azonban igen, hogy miért terjedt el ez a tánc – válaszoltam.

– Akkor elárulod? – Kérdezte Gerald.

– A darázstánc a hasizmotak úgy dolgoztatja meg, hogy azok a legalmasabbakká váljanak a szülésre. Köztudott, hogy ott szinte még gyerek, fejletlen testű kislányok szülnék, és valamennyire visszaszorítja a halandóságot ez a hasizomtorna. A várandós nők nem lejtik nyilvános helyen, főleg nem bordélyban, de ők fejlesztették ki, és csiszolták tökélyre ezt a táncszerű mozgásformát – magyaráztam neki.

Enyhe szél támadt, lassan élesekké váltak a kontúrok, felálltam, és elindultam a tenger felé, addig hallgatóztam, míg felvettem a lassú hullámok ritmusát, és táncolni kezdtem. Párizsban megtanultam a darázstáncot az arab negyed egy bordélyházi táncosnőjétől, tőle kaptam azt a kis egyiptomi hangszer és egy fém kasztanyettát, amit előhúztam dúsán redőzött gézfátyol köntösöm rejtekéből. Most átadtam magam a víz ringásának és a pici dob ritmusának. Megszűnt körülöttem minden, nem is vettem észre, hogy Gerald

mellettem áll, átöleli a csípőmet, és sírva csókolgatja a hasamat. Felhevült a testem, magammal vontam, és belemerültünk a tengerbe.

– Őrült vagy – súgta a fülembe – fékezhetetlen természeted fogja tönkre tenni a kapcsolatunkat – motyogta elcsukló hangon.

A másnapot is a tengerparton töltöttük. Órákat sétáltam a dű- 73
néknél, követtem a tekintetemmel a zombék és a tengeri fű hajlado-
zását. Néha heves szél támadt, és ezek a névtelen növények irigylésre méltó
erővel és hajlékonysággal kapaszkodtak a homokba. Nem értem, miből
táplálkozik a szívósságuk, a laza homokból biztosan nem, csak a napra és a
tengeri párára hagyatkozhatnak. Gerald bort töltött egy metszett po-
hárba, és hívott, meghallgatnám-e, elkészült újabb két oldallal. Utána
bementünk a kis tengerparti városkába, Gerald foglalt asztalt az egyik
étterem teraszán, mert ma van a búcsúvacsoránk.

Mécsesek égtek mindenütt, asztalunkon gyertya, fehér damasz-
tabrosz, varages-i kék fajanszteríték, tányérom mintájában felismertem
a varages-i Názáreti Miasszonyunk templomot, könnyű szökött a sze-
membe. Percekig nem szólaltam meg. Két sziklafal közé ékelődő tera-
szon ülünk, alattunk a tenger, a szédítő mélység. Lehúz, magához hív.
Olyan magasan vagyunk, hogy alig hallom a sziklafalnak csapódó hul-
lámok hangját, csak halk duruzsolás, semmi több nem jut el a fülemig.

Most kéne megállni és befejezni, boldog vagyok, és még szép,
még nem mart belém az öregség, nem fájnak a csontjaim, nem nehe-
zült el a testem. Ma nem tűztem fel a hajam, ha néha szellő lebben,
belekap, és beteríti az arcomat és a vállamat. Könnyű selyemruhát
húztam, és berber szövött sálát terítettem a vállamra, félttem a tüdő-
met. Tengeri sünt rendek tárkonyos Szent Jakab kagylóval, gyümöl-
csös anjou-i borral. Még nézem az itallapot, bizonytalankodok, mert
a provanszi rozét is nagyon szeretem. Végül megállapodok a Saven-
nière barátúdlóból való apáca cuvée-nél, Gerald rám kacsint, lám, a szép pro-
vanszi lány milyen nagy ínyenc.

– És te mit választottál? – kérdeztem.

– Én a tengeri sünt nyersen kérem, citrommal, kiskanállal – nevetett.

– Jó, de akkor add oda, mielőtt megkóstolod, hadd nézzem meg, elég
friss-e, csak mai fogást lehet megenni, főleg, ha nyersen kívánod – aggodal-
maskodtam.

Mielőtt elindultunk a tengerhez, Gerald levágta a bajuszát a kedve-
mért, minden kívánságomat teljesíteni akarta ebben pár napban. A gyertya
meg-megrezenő lángja fölött kedvemre nézegettem szép száját, ami egy-
egy korty bor után fénylett, mint a porcelán.

Tizenkét violakék tengeri sünt hoznak ki Geraldnak háromlábú vasáll-
ványon. Odanyúlok, megérintem tüskéit.

– Igen, friss, merev és szúrós – mondom –, nekiláthatsz.

– Az enyém is – nevetett Gerald, és megsimogatta fehér sávoly nadrágján a kidudorodást.

74 Nem vagyok ártatlan kislány már, de a hajam tövéig elvörösödtem e váratlan megjegyzésen. Gerald Meursault-t ivott, és igen ízlett neki a narancssárga, mandarin gerezdekhez hasonlító süntest. Az én szúrós sünkagylóimat tárkonyos, tejszínes Szent Jakab kagylóból készült raguval töltötték meg, és kis kelyhekben tálalták fel hozzá a sárga tengerisünyelveket. Szerettem volna, ha telehold jön fel az égre, és ezer csillag sziporkázik felettünk, de az ég fekete maradt, fénytelen. Mind sötétebb felhők tornyosultak, a holdnak még a körvonalait sem láttam. Mintha megéreztem volna, hogy ez az utolsó derűs együttlétünk, idáig csak tobzódtunk az élvezetekben, és eszünkbe sem jutott vitatkozni. Nem akartam felállni, elmenni innen, húztam az időt, desszertet kértem, mangószörbetet kanalazgattam lassú, elnyújtott mozdulatokkal...

Gerald a kezemen, ujjaimon és a nyakam hajlatán pihentette a szemét, és kitöltötte az utolsó pohár borát is.

